

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **R.Ś.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i in

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.),

w dniu 29 stycznia 2026 r., wniosku obrońcy oraz skazanego

o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 9 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 77/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt III K 270/18

**postanowił:**

**oddalić wnioski.**

Obrońca R.Ś. wniósł kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 kwietnia 2025 r. Mocą tego orzeczenia zmieniono wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 13 lipca 2022 r. i ostatecznie skazano R.Ś. w następujący sposób: za popełnienie dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., przy czym jedno popełnione w zw. z art. 297 § 1 k.k. – na dwie kary 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę; za popełnienie przestępstwa z art. 301 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia

wolności; za popełnienie przestępstwa z art. 302 § 1 k.k. w zb. z art. 300 § 1 i 3 k.k. – na karę 2 lat pozbawienia wolności; za popełnienie przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 w zw. z art. 12 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia wolności i za popełnienie przestępstwa z art. 183 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowym – na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę i orzeczono wobec niego karę łączną 12 lat i grzywnę oraz zakaz z art. 41 § 2 k.k. oraz dwa środki kompensacyjne z art. 46 § 1 k.k.

Do Sądu Najwyższego, niezależnie od kasacji, wpłynęły dwa wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia: obrońcy i skazanego.

Stwierdzić należało, że wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku ma charakter wyjątkowy, dlatego potrzeby zastosowania wstrzymania wykonania kary nie może uzasadniać sama czynność procesowa - wniesienie kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na ich oczywistą zasadność, a nadto wystąpiły szczególne, wyjątkowe okoliczności pozwalające przyjąć, iż wykonanie orzeczenia mogłoby spowodować nieodwracalne, niekorzystne dla skazanego skutki. Analizując treść poszczególnych podniesionych w kasacji zarzutów, w kontekście treści uzasadnienia zaskarżonego nimi wyroku Sądu odwoławczego, nie można obecnie - niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności kasacji - przyjąć, że bardzo istotne względy przemawiają za ich oczywistą zasadnością. Tego stanu rzeczy nie zmienia fakt powołania w kasacji bezwzględnej przyczyny odwoławczej, którą w niniejszej sprawie jest art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Sama deklaracja, że na etapie kontroli odwoławczej doszło do przeoczenia uchybienia polegającego na tym, że „oskarżony w postępowaniu sądowym na rozprawach w dniach 21 kwietnia 2021 r. i 5 maja 2021 r. nie miał obrońcy podczas gdy zachodził wypadek z art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k.”, nie mogła odnieść oczekiwanego przez wnioskodawców efektu w postaci przesądzenia z góry zasadności zarzutu z pkt III ppkt 1 kasacji obrońcy i co za tym miałyby iść uruchomienia instytucji z art. 532 k.p.k., albowiem przeprowadzona na obecnym etapie analiza tego uchybienia prowadziła do wniosku, że Sąd odwoławczy odniósł się do przedmiotowego uchybienia (k. 53). Na

obecnym etapie postępowania, którego meritum nie jest wszak rozpatrzenie kasacji, dość jedynie powiedzieć, że obligatoryjna obrona istniała w terminach rozpraw 21 kwietnia i 5 maja 2021 r. i czynności procesowe przeprowadzone wtedy zostały powtórzone 11 maja i 13 czerwca 2022 r. w obecności obrońcy, a więc zaistniałe uchybienie zostało sanowane, co, wbrew wywodom obrońcy, w sposób wyczerpujący opisał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.

Wobec powyższych argumentów wnioski należało uznać za niezasadne.

[WB]

[a.ł.]